
Így beszélgettek egymás között: Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratáról? Amint felnéztek, látták, hogy a kő el van hengerítve, pedig igen nagy volt. Mk 16, 3-4

HÚSVÉT, 2021.04.04.

Egyszer egy kisgyerek a kertben a játszva észrevette, hogy egy hatalmas kő van a homokozóban. Elhatározta, hogy eltávolítja onnan. Szépen körül ásta, kiásta, elkezdte kigörgetni, de a homokozó peremén nem tudta áthengeríteni a követ, mert az túl magas volt, a kő pedig túl nehéz. A gyerek mindennel próbálkozott, de a kő sehogy sem jutott ki a homokozóból. A gyerek apja mindezt az ablakból figyelte. Mikor a gyerek csüggedten és szomorúan bement az apjához, a kudarcától sírni kezdett, és elpanaszolta, hogy ő mindent megpróbált, mégsem sikerült a követ kivenni a homokozóból. Az apja viszont kijavította, és így vigasztalta: Nem igaz, nem próbáltál meg mindent. Még nem szóltál nekem.

Elmozdíthatatlan kövek. Mindannyiunk életében vannak olyan dolgok, amelyeket leküzdhetetlen akadályoknak gondolunk. Félelmeink, aggodalmaink, terhek, kétségek, és még sorolhatnám. Mindenki ismeri saját élete nagy követ. Ismeri súlyát, formáját, méretét. Sokszor érezzük, hogy elmozdíthatatlan az akadály előttünk. Húsvét éppen azzal az örömhírral érkezik, hogy van valaki, aki a tehertől megszabadíthat, aki az akadályokat elháríthatja, arrébb görgeti. Feltámadásával személyesen és véglegesen maga az Úr hengeríti el a követ.

Márk húsvéti tudósításában a Jézus holttestét megkenni szándékozó, a sírhoz igyekvő asszonyok kérdése helyénvalónak tűnik: „Ki hengeríti el nekünk a követ?” Tudnak valamit, számítanak valamire, félnek valamitől: kudarcba fulladhat a tervük, mert a sír száját elzáró követ ők maguk félretaszítani nem tudják. Később kiderül, hogy a kő már el van hengerítve. Ez még nem a húsvéti csoda, ez még nem a feltámadás hite, még nem az élő Jézussal való találkozás, mégis lényeges mozzanata az eseményornak.

Hasonló kérdések bennünk is helyénvalók: Vajon ki fogja elhengeríteni a követ reményeink sírjától? Vajon ki hengeríti el nekünk a családi és személyes élet

gondjaiból fakadó aggodalmak kövét? Ki hengeríti el nekünk a követ, amely szereteteink sírját fedi? És ki hengeríti el a világiárvány okozta veszteségek, félelem, féltés, betegség, gyász sokakat súlyosan lehúzó nagy követ? Talán ilyen és ezekhez hasonló kérdések kavarnak bennünk, amikor olykor könnybe lábadt szemmel gondolunk azokra, akik hosszú ideje nem találkozhattak szereteteikkel, akik magányosan élik már jó ideje otthonuk mozgásterére leszűkült mindennapjaikat, akik nem látogathatóak a kórházban vagy az idősek otthonában, s akik a látogatási tilalom miatt szinte tehetetlenül és összeszorult gyomorral, szeretett betegüktől fizikailag távol élik át a kimerítő várakozás napjait, vagy pedig, akik szeretett családtagjuk, sőt családtagjaik elvesztése felett átértzett fájdalmukat próbálják feldolgozni éppen... Ki hengeríti el ezt a nagy követ?

Húsvét reggelén a Győztes, a feltámadott Jézus áll előttünk. Szabad lehet az ember lelke, mert Jézus győzött, nincs többé ott a kő a sírján!

Az elhengerített kő húsvét reggelén azt is jelenti, hogy nincs olyan elmozdíthatatlan akadály, legyen az rosszkedv, szégyen, magányosság, szenvedély vagy kilátástalanság, ami felett ne lenne úr a Feltámadott. Vigyük csak oda őhozá ezeket, beszéljük meg vele a dolgot, és szépen mindről kiderül majd, hogy nincs már hatalma felettünk, amint Jézus, a Feltámadott uralkodhat a szívünkben. Így lesz ez az elhatalmasodott vágyakkal, így lesz a megindokolhatatlan félelmekkel, és így lesz az önmagunk értéke felőli kétségeskedéssel is. Valaki már legyőzte ezeket, ezért nincs ott a kő a sírján húsvét reggelén.

Sokszor olyanok vagyunk, mint az igehirdetés elején elmondott történetben a kisgyerek. Csüggedten, reményt veszítve adjuk fel, mert kilátástalan a helyzet, pedig mi mindent megpróbáltunk. Valóban mindent? Jézust, a Győztest hívtuk már segítségül? Evangélikus énekeskönyvünk 223. éneke így szól: „Jézus él, én is vele! Hol van, halál, nagy hatalmad? Jézus él, sír éjjele Csak új reggeli takarhat. Ott leszek, hol Uram van: Ez az én bizodalمام.”

Szívből kívánom, hogy a húsvét reggelén elhengerített kő jelentse minekünk is azt a győzelmet, amit Jézus hozott.

Ámen.